

Pravijo naimre, da nevesta, kadar se smeja, nikdar ne sme zob pokazati. Mihalko njeni smeh razume, in hitro stopi k mizi in testu Jurežu in puncu Jurežici roko kušne.

Za župana pa je že čakal žurč starine, kateri poprej, kakor ga nastavi, pregovori tako:

„Na zdravje starih hrastov, ktera sta danes sopet ozelenela: na zdravje očetov Mihalkoviča in Jureža!“

— Potem nastavi dulec v gerlo in se zderzga.

Drugokrat pregovori: „Na zdravje sladkodišecih lip: poštenih mater Mihalkovičeve in Jurežičeve, ktere ste danes sopet razcvéle!“ Potem nastavi dulec v gerlo in se zderzga.

Tretjikrat prigovori: „Na zdravje mladega tersa in mlade rozge, da bi rodila dober sad: na zdravje ženina Mihalka in neveste Minke.“ Potem nastavi dulec v gerlo, in se zderzga.

Snobača se sedaj podata domú, in začele so se priprave za gostovanje. Kakšne? — bodem Vam drugikrat povedal.

Muzikalno slovstvo.

Cécilia. Musikalische Monatshefte für Landorganisten, Schullehrer und Beförderer der Tonkunst auf dem Lande. Herausgegeben mit besonderer Berücksichtigung derjenigen Landpfarren, in welchen die slovensche Sprache die herrschende ist, von Camillo Maschek, Lehrer an der k. k. Musikschule zu Laibach.

Ti zvezki, po celi pòli, imajo v sebi v treh razdelkih: 1. opomine in poduke, 2. vaje v orglanji, preludije, postludije, kadence i. t. d., 3. pesmi za cerkev in šolo v nemškem, slovenskem in po potrebi v latinskem jeziku. Dobivajo se v Ljubljani pri J. Giontini-tu, in se prodajajo po naročenju na vse po 15 kr., v prodaji pa po 20 kr. zvezek.

Ako pomislimo, kako slabo in okorno orglanje se posebno po farah na kmetih sliši, in to ne po nemarnosti organistov, temveč zavoljo pomanjkanja lahkkih in dober kup podukov v orglanji, moramo gospodu Mašek-u za njegovo početje hvalo vediti; organistom pa, in vsem prijetlom lepega petja v cerkvi moramo te muzikalne zvezke, ki na mesec izhajajo, prav prav priporočiti. P.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz okolice Slovenograške na Štaj. 31. marca. Lani smo v „Novicah“ brali: „Mala pratika“, „Velika pratika“, „Slovenski koledar“, „Slovenska koleda“, „Slovenski Romar“ — petero pratik ali koledarjev za malo deželico slovensko! Ali ni to preveč? Potem se res hvale vredni „Slovenski Romar“ priporočuje, naj ga posebno duhovni gospodje med ljudstvom širijo. — Dragi pisatelji, pač resnično, veliko preveč je pratik; za tega del prosimo vas, pustiti samovladnost za naprej „Mali in Veliki pratiki“, ki je najbolj prilična in občno ljubljena, in pišite svoje koledarje za omiko in pobožnost ljudstva (po izgledu Albana Štolc-a in Ad. Kolbing-a) brez pratike; — za polovico bojo potem vaše knjige boljši kup, in zlasti prosto ljudstvo jih bo lažje kupovalo! Poznam nekega duhovnega gospoda, ki so si naročili iz Celovca 12 istisov „Slov. Romarja“, da bi ga razdelili med svoje farane po 36 kr., kakor je bil mehkovezan naznanjen; poštnino so sami terpele. Na bukvarjevem listu pa je stal zvezek po 44 kraje. Mislijo, da se je mož za 8 kr. prehitel, ali — stoj muha! bukvar odgovori, da dobiva brez nadavka „Romarja“ iz Ljubljane, ga tedaj ne more spod 44 kr. oddavati. Prašam zdaj: kako boš imel še veselje, z zgubo blizo 12 kr. pri zvezku, slovenske bukve priporočevati? — Tedaj le ena pratika naj nas Slovence prihodnje razveseljuje, pa po nasvetu gosp. Hicinger-ja nekoliko popravljena, da bode cena lepoznavskih knjig se zmanjšala pri koledarjih. Slo-

venske bukve so sploh predrage, zakaj kar je čez 20 do 24 kr., se kmečki ljudje že vstrašijo. Tako so tudi sicer lepe molitvene bukve „Marije rožen cvet“ le v gube zložene po 48 kr. presnéto osoljene iz Celovške tiskarnice! — Ker že ravno od slovenščine govorim, naj tudi jez željo izrečem, da bi častiti naši gospodje uradniki in notarji iz kancelij kmetom v slovenskem jeziku ukaze pošiljati začeli, kakor je postavno in unidan v „Novicah“ prav lepo in mirno razloženo bilo. Mnoge ukaze dajejo natisniti, na priliko, oklice dražb, napovedi štibre, ceno jestvine itd., — zakaj se to v domačem jeziku ne stori, da bi lahko vsaki župan ali njegov sluga naravnost oklicati mogel, in tudi kmetje sami dopise brati znali, dokler zdaj od Jurka do Marka peté brusijo raztolmačenja iskaje, pa vendar večidel pravega ne zvejo, ker med prostim ljudstvom, ako kdo tudi majčkino nemškuje, vendar nobeden ne zastopi včasih prav zvitozloženih dopisov, zlasti, če so še ptuje besede vmešane, kakor „interveniren, Qualität, Quantität, kumulativ“ i. t. d., da gré res vse „kumulativ“ braven po glavi. Kako bi naši ljudje se veselili, ko bi gosposka začela slovensko jim dopisovati, pa — le razumljivo lepo po domače, ne pa terdo, z nenavadnimi besedami i. t. d.! — Gracarca, sproži, sproži tudi ti to važno reč, kakor tudi ti Celovčanka! Vém po lastni skušnji, da je težko in velikega truda potrebno, se jezika naučiti in pisati, pa terdna volja vse premore. Kaj bi prosto ljudstvo okoli Dunaja ali Linca reklo, ko bi se mu pisma iz kancelije podajale v laškem ali slovanskem jeziku! Le to naj pomisli, kdor misli, da je naša želja prenapeta. Pa brez zamere. Sicer pa lepo pisanko za Veliko noč! Cvetko.

Iz Pohorja. Knez V. W. je prepustil pred kratkem neki družbi lesarjev svoje gojzde, — blizo 7000 oralov — za 900 tavžent goldinarjev, da jih izsekajo. Ta gonoba je zbudila v naši deželi, zlasti pa v Pohorju silno nevoljo. Dasiravno postava prepoveduje, se gospodari vendar z našimi gojzdi tako, da se mora vsakemu serce tresti, kateri količ kaj v prihodnost pogleda. Tudi štajerska kmetijska družba je v svojem poslednjem zboru željo izgovorila, da naj bi se kmali državne gojzdne gosposke ustanovile, brez kterih se gojzdna postava nikolj in nikjer ne bo prav spolnovala.

Pri sv. Trojici v Holozah poleg Ptujja na Štaj. 30. sušca. P. A. S. — Dokler smo v okolici naši, pri Novi cerkvi namreč, žandarjev imeli, se ni nikoli taka nesreča zgodila, kakor ponoči od 27. na 28. sušca t. l. Umrjene ste bile prav grozovito dve osebi: oštarjaškinja samica G. P. in mlada deklica 14 let stara, bivša moja pridna šolarka A. P.; bile ste z drevnjačo po glavi udarjene tako, da ste bile mahoma mertve. Naše ljudstvo sedaj dobro spoznava korist straže žandarske; zato z žalostnim sercom rečem, da nam je velika škoda, da v naši okolici nimamo več žandarjev, in tim več, ker ravno skoz dolino naše fare sv. Trojice peljá pot iz daljnih horvaških krajev, celó iz turške Bosne, od kodar ženó mnogo prešičev v Marburg, Celovec, Nemški gradec i. t. d., in se tudi družega blaga veliko po tej cesti prepeljava; pa tudi marsikteremu tiho-tapecu, begunu in hudobnežu iz daljnih krajev, ta pot dobro služi, kateri vé, da ga tukaj in daleč noter do Krapine ni ne enega žandarja, na levo pa od sv. Trojice 2 uri dalje velike horvaške gošave in gojzdi dobro zavetje dajejo hudobnežem. Verlo dobro bi nam kak prijatelj iz višjega uradništva pomogel, ako bi slavno ministerstvo za poprejšno žandarsko stražo v našo faro poprosil, ker drugač se bodo hudobije gotovo na tem nevarnem poti še večkrat godile, in tergovini na vsako stran se velik kvar godi, ako se blago po taki cesti sprevažati ima, na kateri se uboji opetuvajo. — Ako hočete prelube „Novice“ od naših okolic še kaj več slišati, sem iz serca rad pripravljen Vam večkrat dopisovati. *)

*) Le večkrat kaj! Prosimo.